
Minneord

OSS IMELLOM

BENGT-LASSE LUND

JAN H. DOBLOUG

MARIT KROHG

JOSTEIN GRIMSMO

WILLIAM GOLDSACK

Vår kjære venn og kollega Erik Skuterud døde 11.12. 2004, 58 år gammel, etter halvannet års kamp mot en meget hissig kreftsykdom.

Erik studerte medisin i Dublin. Tilbake i Norge fikk han etter hvert en bred utdanningsbakgrunn og erfaring som spesialist både i fysikalsk medisin og rehabilitering, og i revmatologi. Etter hvert fant han faglige utfordringer utenfor klinikken – først som medisinsk rådgiver for Rikstrygdeverket, senere i forsikring. Han kom til Gjensidige NOR Forsikring i 2000. Når Erik vurderte de medisinske forhold i en skadesak, ble alle hensyn veid og all rimelig tvil diskutert. Erik hadde evnen til å se en sak fra flere innfallsvinkler og den nødvendige romslighet til å la tvil komme skadelidte til gode. Også utenfor selskapet var Erik høyt respektert, og selv skadelidtes advokat kunne be om at Eriks vurderinger ble lagt til grunn i saker hvor det var uenighet.

Erik var opptatt av å bidra til at kollegene innen klinisk virksomhet fikk økt kunnskap og forståelse for trygde- og forsikringsmedisinske problemstillinger. Han var i flere år aktiv i Norsk forening for fysikalsk medisin og rehabilitering og i Norsk trygdemedisinsk forening. Han holdt foredrag på ulike utdanningskurs og startet arbeidet med å utvikle et Internett-basert kurs for leger i å skrive spesialisterklæringer til trygd og forsikring. Han bidro aktivt til dette langt ut i sykdomsforløpet.

Eriks lune humor og hans evne til å glede seg over selv en liten pulsforbedring etter en treningsøkt eller et sykkelritt, vil bli et savn. Hans svalestup i Birkebeinerrittet med ødelagt skulder som resultat tok han med godt humør. Så lenge hodet fortsatt fungerte, så han intet behov for sykmelding.

Erik var en ukuelig optimist, selv i denne vanskelige perioden hvor den ene skuffelsen fulgte den andre. Gjentatte ganger kom han med nye forskningsresultater som viste at den gjennomsnittlige levetiden ved sykdommen stadig økte. Men han var samtidig fullt innforstått med sykdommens alvorlige prognose, og delte sine tanker og følelser omkring dette på en måte som har gjort sterkt og varig inntrykk på oss som fikk følge ham i denne tiden.

Under de lange behandlingsperiodene var det familiens fremtid som særlig stod sentralt for ham. Hver gang sykdommen strammet grepet, var det Eriks ønske å få komme hjem til Nora og åtte år gamle Ulrik så fort han igjen fikk krefter til det.

Dagen før han døde hjemme, sa han at han visste han skulle dø, «men jeg har ikke lyst, for jeg har det så bra». Det var en kjærlighetserklæring til dem som nå sitter igjen uten ham.

Vi takker for samværet som sluttet så altfor tidlig, og lyser fred over Eriks minne.

Publisert: 3. mars 2005. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 25. mars 2026.